

Grafológus szemmel az önbizalomról, ill. annak hiányáról...

A téma aktualitását grafológus tanácsadói munkám sok-sok mozzanata igazolja. Akár humánpolitikai területen működve, akár pályaorientációs grafológiai szakvélemények készítésénél gyakran találkoztam önbizalomhiánnyal küzdő személyiségekkel. Ami azonban végleg arra készítetett, hogy összefoglaljam gondolataimat, az az volt, hogy az utóbbi egy évben kb. 200 írás elemzését tudtam e szempontból is fokozottan figyelni. Meglepő tapasztalatokra jutottam...

Külön ajándéka volt e 200 írás feldolgozási körülményeinek, hogy minden esetben maguktól a vizsgált személyektől kaphattam – igaz csak szóbeli, de számomra igen értékes – visszajelzést.

Klasszikus grafológiai tanulmányaink során mindannyian megismerjük az önbizalom feltárásának grafológiai eszközeit. Tudjuk, hogy e tekintetben kiemelt szerepe van az oválok magasságának, az aláírás és szövegtömb betűméretei összevetésének, és hogy ésszerű vizsgálunk a nyomatékot, a t-áthúzásokat, a nagy kezdőbetűket, s az aláírás díszítettségét, részeinek „hangsúlyát”.

Ezek alapján viszonylag jól elkülöníthető a „fekete, ill. a fehér”, azaz megállapítható, hogy kinek van az egészségestől kisebb, avagy azt jócskán meghaladó, már-már nagyképűséget mutató önbizalma. Viszonylag jól behatárolható a megfelelő önbizalom is.

Példaként a „jó” – azaz az egészségesen túlmutató – önbizalomra álljon itt az 1.sz írásminta. Ugyanilyen egyértelmű példa lehet a „kicsi” önbizalom meglétére a 2. sz. írásminta.

Ugyanakkor úgy tapasztaltam, hogy a realizálódó, de a külvilág felé kellően palástolt önbizalom-hiány ezek alapján még nem teljes bizonyossággal állapítható meg. Tapasztalataim alapján a szociális közegben való viselkedés feltárásával nagy segítséget szerezhetsz magának e tekintetben a grafológus. Egészen bizonyos ugyanis, hogy a közösségben való működés megfejtése stabil támpontot jelent: ha az írásképp alapján egy határozott fellépésű, de az új szociális közegben enyhe bizonytalanságérzettel küzdő egyént látunk, s mindezt megerősíti egy látszólag – azaz az eddig tanult grafológiai jegyek mentén határozottnak definiált – önbizalom megléte: el kell gondolkodnunk: ez egy valós, nagy önbizalom-e, avagy itt egy kis önbizalom – csúnya, idegen szóval körülírva – „kompenzálása” válik így a grafológus előtt láthatóvá?

Jól illusztrálja ezt az egyenetlen jobb margó és a határozott vonalvezetés jelenlétével a 3., 4. és az 5. sz. írásminta. Készítőik a már említett visszajelzési lehetőséggel élve alátámasztották a – kb. így hangzó – mondataim igazságtartalmát: „környezete felé a világért sem vallaná be, s így az ott élők semmi jelét nem látják annak, hogy valójában nincs túl nagy önbizalma. A reálistól kisebb mértékű önbizalmát határozott fellépésével maximálisan leplezni akarja – s tudja is – környezete előtt.” A 6. sz. minta már az ide sorolható példák egyik extrém megjelenési módjának tekinthető. A szociális viselkedés szintjén abban különbözik az előzőektől, hogy ezen írás készítője egyfajta merev zárkózottsággal és tartózkodó, de határozott magatartással fedi el a közelében élők előtt önbizalomhiányát.

Az említett nagyszámú írásminta vizsgálata alapján az a meglepő tény tárult fel előttem, hogy a magasan kvalifikált iskolai végzettségű emberek között kb. 65% azok aránya, akik a reálistól kisebb önbizalommal, s 35 % azok aránya, akik megfelelő, esetleg attól erősebb önbizalommal rendelkeznek. Szintén meglepő, ám ugyanakkor megnyugtató is, hogy ezen utóbbi 35%-nak csupán kis része, kb. 5-6%-a azon személyek száma, akik önteltek. Tehát, jól látható, hogy értelmiségi körökben a tudomány iránti, a megszerezhető ismeretek nagyságrendjével szembeni tisztelet jól működik, s hatással van a doktorok önbizalmára is.

A grafológus-tanácsadó szerepkörének egyik igazi szépsége, hogy a reális önismeret alapjának egyik fontos lépését, az önbizalom feltárását megteheti Megrendelői számára.

Szóllóssy-Csoma Enikő
grafológus szakértő